

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးဝက်ပွင့်

ဝိတောက်နီမုန့်မုန့်မယ်ဆို

(အမျိုးသမီး : မင်းဝင်း (သက်))

အခန်း (၁)

‘ချိုပြီးရွှင်သော နှမပျိုရယ် xxx တစ်ကိုယ်လုံးပင်ချောအလှပိုတယ်’

သင်္ကြန်တေးသံတွေက နေရာအနှံ့မှာ ပျံ့လွင့်လို့ နေသည်။ ဒီနေ့ သင်္ကြန်အကြိုနေ့မို့ လူငယ်တွေ ဗရုတ်သုတ်ခ လုပ်ကြမလား။ ဒါမှ မဟုတ် ကုသိုလ်ရေးမှာ လက်မနှေးအောင် ပါဝင်ကြမည်လား။ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေမို့ အချို့ကျတော့လည်း -

"ရွှေဆင်း သေတွင်း"

"ဗွမ်း"

"ဟား ဟား ဟား"

"ဟောတော့ ... ရွဲကုန်ပြီ"

တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲစိုသွားသော ရွှေအဆင်းမှာ ကြွက်လေး ရေလောင်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ‘သိုင်း’ က သဘောကျစွာ တဟားဟား အော်ရယ်လေ၏။

"နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ သိုင်းရယ်။ ဒီမှာ စိုကုန်ပြီ"

"အခါတွင်းမှာ ရေစိုမခံချင်ရင် အခန်းအောင်းပြီး စောင်ကြီးကို ခေါင်းမြီးခြုံထားလိုက်ပေါ့ မိသေတွင်းရဲ့ "

"သိုင်းနော် ... ငါ့ကို အဲဒီလို မခေါ်ပါနဲ့ ဆို"

"ဒါဆို သေမင်း"

"အသိုင်းစုတ် ... ကဲဟာ ... ကဲဟာ"

ရွှေအဆင်းက လိုက်ထုလေသဖြင့် သိုင်း ရေပုံးကြီး ကိုးရိုးကားယား နှင့် ပြေးလေတော့သည်။ ။

"ဟား ဟား ဟား ... မိအောင်လိုက်နော်၊ မမိရင် အိုးမည်းပါ ထပ်သုတ်မှာ သိလား"

လိုက်လေ ပြေးလေနှင့် ခရေပင်ကြီးကို ပတ်ပြေးနေတာ အခေါက်ပေါင်းများစွာ။ ကြာတော့ ရွှေအဆင်း မော လာပြီး သိုင်းကတော့ ဒီလောက်နဲ့ တော့ မဖြူပါ။ သိုင်းက အားကစားသမား တစ်ယောက်မို့ ပြေးရလွှားရတာ ကျင့်သားရနေသည် လေ။ ဘယ်မှာ မောပါ့မလဲ။

"ငါ မောနေပြီ မလိုက်တော့ဘူး"

ရွှေအဆင်းက ရင်ဘတ်ကလေးကို လက်နှင့် ဖိ၍ ခရေပင်အမြစ်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တော့ သိုင်းက ခါးထောက်လျက်ရပ်ကာ -

"အရှုံးပေးပြီလား အိုးမည်းသုတ်ရမယ်"

"နင် မညစ်နဲ့ နော် သိုင်း၊ ငါ အော်ငိုလိုက်မှာ "

"ဒါ သင်္ကြန်တွင်းလေ မေ့နေပြီလား"

သိုင်းက လက်လျှော့ပေးချင်ပုံ မပေါ်သဖြင့် ရွှေအဆင်း နှုတ်ခမ်းစူးထားရာမှ ငိုမယောင် ညှိမှောင်၍ လာတော့သည်။ ။

"အဟင့် ဟင့် ... အီး ဟီး ဟီး"

"ဟာ ... ဟေ့ အဆင်း မဟုတ်ဘူး နော်၊ ငါက တမင်စတာ အဆင်း"

သိုင်း ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားကာ ရွှေအဆင်းကို ချော့ဖို့ ကြိုးစား ရ

တော့၏။

"အဟင် ... ခစ် ခစ် ခစ်"

မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်သွားသော သိုင်းကိုကြည့်၍ ရွှေအဆင်း
ရယ်လေတော့၏။

"ကြည့်စမ်း မျက်ရည်တွေ မကျဘဲနဲ့ ငါ့ကို အရူးလုပ်တာ ... ကဲဟာ"

သိုင်းက တွန်းလွှတ်လိုက်သဖြင့် ရွှေအဆင်း ဖင်ထိုင်လေး ဖြစ်သွား
လေ၏။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မဆိုးရက်ပါဘူးလေ။

"ဟိတ် ... စိတ်ကောက်သွားတာလား၊ စိတ်ကောက်ရင်
အိတ်ပေါက်ကြီးနဲ့ ပန်းကောက်ခိုင်းမှာ နော်"

ရွှေအဆင်းက သိုင်းအနားသို့ တိုးကပ်သွားမှ သိုင်း ဟိုဘက်သို့ လှည့်
သွားလေ၏။

"ဟင်း ... ချောလို့ မရဘူးလား၊ ကလိထိုးမှာ နော်"

"- - -"

"သိုင်း"

"- - -"

"သိုင်းဆို"

"မခေါ်နဲ့ "

"ခေါ်မယ်"

"မခေါ်နဲ့ ... ငါ့အနားမကပ်နဲ့ "

သိုင်းက ဟိုဘက်တိုးသွားတော့ ရွှေအဆင်းပါ လိုက်တိုးသည် ။ နော

ကို ရွှေအဆင်းကပဲ သိုင်းပခုံးနှင့် ပခုံးချင်းတိုက်ပစ်လိုက်သဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး ယိုင်နဲ့ သွားကာ လဲကျသွားလေလျှင် -

"ဟာ"

"အို"

ကျသွားပုံက ရုတ်တရက် လူမြင်လို့ မတင့်တယ်သလိုတော့ ဖြစ်သွားလေသည်။ သိုင်းက ပက်လက်လန်ကျသွားပြီး ရွှေအဆင်းကို ရုတ်တရက် လှမ်းဖက်လိုက်မိတော့ မျက်နှာချင်းက နီးကပ်သွားလေ၏။ နှစ်ဦးစလုံး အတန်ကြာ မင်သက်နေကြပြီးမှ ရွှေအဆင်းက သတိရကာ ထဖို့ ကြိုးစားလိုက်တော့ -

"အား"

"နေဦးလေ၊ ဆံပင်နဲ့ ဆွဲကြိုး ငြိနေတာ မမြင်ဘူးလား"

ဟုတ်သားပဲ၊ အဆင်း ဆံပင်တွေက သိုင်းလည်ပင်းက ဆွဲကြိုး လော့ကတ်သီးလေးနှင့် ငြိနေသည်။ သသိုင်းက ဖြုတ်ပေးလိုက်ပြီး -

"ကဲ ... ရပြီ ထတော့"

အဆင်း သိုင်းမျက်နှာကို မကြည့်ရဲသလို မျက်နှာလွှဲသွားလေ၏။ သိုင်းက ပြုံးစိစိလုပ်ကာ -

"ဘာလဲ ရှက်သွားတာလား၊ အရှက်ပြေ ပေးစရာရှိတယ်"

"ဘာလဲ"

သိုင်းက ချထားသောရေပုံးလေးကို လှမ်းယူလိုက်ကာ ရေပုံးထဲမှာ ရောထည့်လာသော ပန်းတွေကိုယူ၍ -

"ရှေ့"

"ဟယ် ပိတောက်ပန်းတွေ"

ရွှေအဆင်း မျက်နှာလေး ဝင်းပသွားပြီးမှ တစ်ခုခုကို သတိရသွား
ကာ ညှိုးရော်ခွမ်းလှသွားလေ၏။ ပြီး ခေါင်းကိုသာ ခါလျက် -

"ယူလေ ... နင့်အတွက် ကြိုးစားပြီး ခူးလာရတာ"

"ငါ မယူချင်ဘူး သိုင်း"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အဆင်းရဲ့ ၊ ဒီလောက်လှတဲ့ ပန်းကို"

ရွှေအဆင်း နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်လိုက်မိ၏။

"ပိတောက်ပန်းတွေကို ငါ မုန်းတယ်"

"အင်"

ပိတောက်ပန်းတွေကိုင်ထားသော သိုင်းလက်က ချက်ချင်းပင် နောက်ဆုတ်သွားလေ၏။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ အဆင်းရဲ့ နှလုံးသားကို သူ
လှုပ်နှိုးပေးသလို ဖြစ်သွားပြီလား။

"ငါ တောင်းပန်ပါတယ် အဆင်းရယ်၊ တကယ်မေ့သွားလို့ ပါ"

"မေ့ထားလိုက်ပါ၊ နင် ငါ့ကို ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ခရေပန်းတွေ ကောက်ပြီး သီပေးလေ"

"နင် တကယ်ကြိုက်လို့ လား"

"အင်း ... ခရေပန်းက သစ္စာရှိတယ်လေ။ ခြောက်လေ မွှေးလေ၊ နွမ်း
လေ မွှေးလေပဲ။ သူ့အလှပျက်သွားပြီး ကြေမွသွားသည် အထိ ရနံ့က
မွှေးနေဆဲပဲလေ"

သိုင်း ပိတောက်ပန်းတွေ စုစည်းထားသော ကြိုးလေးကို ဖြေ၍ နှင်
လိုက်သည် ။ ပြီး ခရေပန်းတွေကို ကောက်၍ သီကုံးလေတော့၏။ ရွှေအ

ဆင်းက ကူညီ၍ ကောက်ပေးလေတော့ သိုင်းက ခေါင်းခါလေသည်။ ။

"မယူဘူးလား"

"နင့်အတွက် ငါက ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ ပန်းတစ်ကုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးချင်တာ။ စပ်တူစပ်ဖက် မလုပ်ချင်ဘူး"

သိုင်း ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်သည် ဆိုတာ ရွှေအဆင်း သိပါသည်။ ။ လွန်ခဲ့သော ကာလက သူများ လက်ဆောင်ပေးဖို့ အတွက် သူက အပင်ပေါ်တက်ပြီး စွန့်စွန့်စားစား ခူးပေးခဲ့ရတာတွေ။ ထိုအချိန်က သိုင်းဟာ အဖြည့်ခံလူသားသက်သက်။

"နင် ငါ့ကို အရမ်းဂရုစိုက်တာပဲနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

သိုင်း ခရေပန်းတစ်ပွင့်ကိုသာ ငုံ့ကောက်ပြီး ကြိုးကလေးမှာ သီလိုက်သည်။ ။

"နင် မဖြေချင်ဘူးလား"

"ဖြေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ခု မဟုတ်ဘူး"

"ဘယ်အချိန်လဲဟင်"

"နင့်နှလုံးသားကဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ကင်းသွားတဲ့ နေ့ပေါ့"

"အရှင်းမပျောက်သေးပေမယ့် ကျက်သလောက်တော့ ဖြစ်နေပါပြီ"

"တကယ်လား"

"အင်းပေါ့"

သိုင်းက ရှေ့တစ်ပွင့်ကို ကောက်ဖို့ ခြေထောက်ကို ရှေ့တိုးဖို့ အပြင် ရွှေအဆင်းက သိုင်းလက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲထားလေ၏။

"သိုင်း"

"ဘာလဲ" ဆိုသော သဘောနှင့် ကြည့်တော့ ရွှေအဆင်း ပြုံးကာ လက်ညှိုးကလေးနှင့် အောက်ကို ထိုးပြ၍ -

"ဒီမှာ တစ်ပွင့် တက်နင်းမိမှာ စိုးလို့ "

"မမြင်လိုက်ဘူး"

သိုင်း ခြေထောက်ကို နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ် လိုက်သည် ။ ပန်းက တစ်ကုံးပြည့်သွားပြီလေ။ ရွှေအဆင်းကလည်း လိုက်ရပ်လေလျှင် -

"နင့်အဝတ်တွေ ရေစိုနေတာ သွားလဲလိုက်ဦး။ ဒါကို ပြီးမှ ပန်"

ခရေကုံးလေးကို လှမ်းပေးတော့ ရွှေအဆင်းက ခေါင်းခါသည် ။

"နင်ပြန်မှ အဝတ်လဲမယ်လေ။ ဒီလိုရေစိုတာ မြင်ချင်လို့ နင်လောင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဒီပန်းကို နင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ပန်ပေးခဲ့လေ"

သိုင်း ခရေကုံးလေးကို ကိုယ်တိုင်ပဲ အဆင်းခေါင်းမှာ ပန်ပေး လိုက်လေသည် ။

"လှလား"

"ဟင့်အင်း ... မလှပါဘူး"

ရင်ဘတ်ကို လှမ်းထုတော့ အဆင်းလက်ကို သသိုင်းက ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ရင်း -

"ငါပြန်တော့မယ်၊ အဝတ်လဲလိုက်ဦး၊ အအေးပတ်သွားမှာ စိုးလို့ "

ဒါပဲပြောပြီး သိုင်း လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည် ။ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးမှုတစ်ခုက ဟိုတုန်းကဆိုတဲ့ အချိန်တွေကို ခြေဖျက် တိုက်စားလျက်။

အခန်း (၂)

"မြေးရေ"

"ရှင် အဘွား"

"အဘွား ဥပုသ်ကျောင်းကို သွားတော့မယ်"

ရွှေအဆင်း ဆွမ်းချိုင့်ပြင်ပြီးသားမို့ စတီးချိုင့်ကို လက်ဆွဲ၍ အပြေး ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

"ပြီးပြီ အဘွား၊ အန်တီလေးရော သွားပြီလား"

"မြေးအန်တီလေးလည်း ဒီနေ့ ဥပုသ်စောင့်မှာ ဆိုင်မထွက်ဘူး"

"ဒါဆို သမီး ဆွမ်းဖြည့်ထည့်လိုက်ဦးမယ်နော်"

"မထည့်နဲ့ ကလေး၊ အန်တီလေး သီလယူပြီးပြန်လာမှာ ။ ဒီနေ့တော့ နားဦးမယ်ကွယ်"

မီးဖိုထဲသို့ ပြန်လှည့်ဝင်မည်လုပ်သော ရွှေအဆင်း၏ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားလေ၏။

"အိမ်ရှေ့တံခါးကို ပိတ်ထားနော် ကလေး။ တော်ကြာ ကောင်လေး တွေ ရေဝင်လောင်းနေမယ်။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး "

"မေမေ သိုင်းကို မှာ ထားပါတယ် သမီးရယ်။ ယောက်ျားလေး ရှိနေ

တော့ နည်းနည်းလူရှိန်တာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ခုခေတ်ကလေးတွေက ဗရတ်သုတ်ခန့် "

ရွှေအဆင်း ဆွမ်းချိုင့်ကို အန်တီလေးလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။ နောက်တွဲဆံထုံးပုံပုံလေးနှင့် အန်တီလေးမျက်နှာက လွန်စွာ ကျက်သရေ ရှိလှပါသည် ။ တူမလေးကို ချစ်လွန်းလို့ သာ အိမ်ထောင် မပြုရှာတာ။ ယခုထိတိုင်ပင် သူမကို ကမ်းလှမ်းသော သားရှင်တွေက ရှိနေသေးသည် ။

ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်မလျှောက်ဘဲ ဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထား၏။ အဆင်းရဲ့ အန်တီလေးက သုံးဆယ့်ငါးနှစ်သာ ရှိသေးပြီး အရွယ်တင်နုပျိုနေဆဲပင်။ အဆင်းရဲ့ မေမေလည်း ချောတာပါပဲ။

မေမေက အန်တီလေးထက် သာတာတွေ ရှိသေး၏။

ရယ်လိုက်ရင် ဘယ်ဘက်က သွားထပ်ကလေးပေါ်လာတာရယ်၊ အရပ်မြင့်တာရယ်က အန်တီလေးထက် ပို၍ ဆွဲဆောင်မှု ရှိသောအချက်တွေပါ။ အဆင်းက မေမေနဲ့ တူလို့ ပိုချောတာဟု ဘွားဘွားက ပြောလေ့ရှိသည် လေ။

"ဪ ကလေး ... သိုင်းလာရင် သူစားဖို့ ပန်းကန်စင်ပေါ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး သပ်သပ်ခွဲထားတယ်လို့ ။ ပြီးတော့ ခေါင်းရင်းအိမ်က လာပို့ထားတဲ့ မုန့်လက်ကောက်လည်း ရှိတယ် ကျွေးလိုက်ဦး"

"အဆင်း သိပါတယ် အန်တီလေးရဲ့ ။ တကတဲ သိုင်းလာရင် ရှင်ဘုရင်ကြီး ကြွချီလာတဲ့ အတိုင်းပဲ"

အန်တီလေးက ပြုံးလျက် -

"စေတနာ ရောင်ပြန်ဟပ်တဲ့ သဘောပါကွယ်။ သူက တို့ ကလေးကို

ဂရုစိုက်တာကိုး"

"တူဝရီးတွေ စကားကောင်းမနေနဲ့ သွားမယ်။ တော်ကြာ ဆရာ
တော် တရားဟောတာ မမီဘဲ နေဦးမယ်"

"ကဲ ... အန်တီလေးတို့ သွားမယ်နော် ကလေး"

"ဟုတ်ကဲ့"

အဘွားနှင့် အန်တီလေး ထွက်သွားတော့ အဆင်း ခြံတံခါးကို လိုက်
ဝိတ်သည် ။ ပြီး ... အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်း ပျင်းပျ
င်းရှိတာနှင့် ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို ကောက်ဖတ်နေလိုက်၏။

"အဆင်း ... အဆင်းရေ အဆင်း"

" လာပြီ"

သိုင်းအသံမို့ မျှော်ကြည့်ပြီးမှ အဆင်း ခြံတံခါးကို ပြေးဖွင့်ပေးလိုက်
၏။ သိုင်းကိုမြင်တော့ အဆင်း ရယ်ချင်သွားလေသည် ။ ခုမှ အိမ်မှုနံရံစုတ်
ဖွားနှင့် ထလာသည့် ပုံပါ။ သိုင်းတို့ အိမ်က အဆင်းတို့ အိမ်နှင့်
တစ်လမ်းစီပါ။ သိပ်မဝေးဘူးဆိုပေမယ့် ဈေးကိုတော့ ဖြတ်လာခဲ့ရမှာ ။
ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် သိုင်းပုံကို မြင်ရင် ဈေးထဲက လူတွေ ရယ်ကြမလားပဲ

။

"နင် ခုမှ အိပ်ရာကထလာတာလား"

"အဘွား မှာ ထားလို့ မျက်နှာတောင် မသစ်ရသေးဘူး"

"ဖြစ်ရမယ် နင်ကတော့"

ပြောပြီး အဆင်းက သွားတိုက်တံနှင့် သွားတိုက်ဆေးဘူးကို သွားယူ
ပေးလေသည် ။

"ရော့ ... သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ် ပြီးရင် မုန့်ကျွေးမယ်"

သိုင်းက အဆင်းပြောသမျှ နာခံပြီး တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာလေ၏။

မျက်နှာသစ်ပြီး သနပ်ခါးဖုံဖုံလေး လိမ်းလိုက်ပါလားဆိုတော့လည်း လိမ်းလိုက်တာပါပဲ။ မုန့်ဟင်းခါးနှင့် မုန့်လက်ကောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ချပေးတော့ သိုင်းက ပခုံးတွန့်၍ ရယ်လေသည်။

"စေတနာနဲ့ လား သွားပုပ်ရိုက်ပြီး သေအောင်လုပ်တာလား"

"နင် တော်တော် စေတနာကို စော်ကားပါလား သိုင်း"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါတွေကို ငါတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ် ကုန်အောင်စားရမှာ လဲ။ နင် မစားရသေးဘူး မဟုတ်လား။ လာ တစ်ခါတည်းစား"

သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပန်းကန်ထဲထည့်ပြီး အဆင်းကို မုန့်စားဖို့ ခေါ်နေသည်။ အဆင်းကလည်း မငြင်းပါ။ အချစ်ကြောင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့သော အဆင်းသည် သိုင်းကြောင့် အပြုံးတွေ ပြန်လည်ရှင်သန်လာခဲ့သလို သိုင်း၏ ယုယအလိုလိုက်မှုတွေကြောင့် ပဲ သူမနှလုံးသားက ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ကင်းခဲ့ရလေပြီ။

"မုန့်စားပြီးရင် ငါ့ကို သီချင်းဆိုပြပါလား၊ ပျင်းလို့ "

"နင်ကလည်း ငါ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဖြောင့်အောင်မဆိုတတ်တာ သိရဲ့သားနဲ့ ။ ငါ သီချင်းဆိုရင် လူတွေတော့ အားပေးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ခွေးတွေပဲ အားပေးမှာ "

စကားတပြောပြောနှင့် စားကြရင်း အဆုံးသတ်လိုက်ကြသည်။ စားပွဲကနေထသွားမှ သိုင်းက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အော်ဆိုလေ၏။

‘တကယ်ဆို မေ့ပစ်လိုက် xxx နာကျင်ခြင်းတွေ မေ့ထားလိုက် xxx မျှော်လင့်ဆုံးကလေးရယ် ဒီလိုတို့ တွေ ဆုံတွေ့ခိုက် xxx ရွှေရောင်တောက်ပလွန်းတဲ့ မင်းဘဝလေးနဲ့ မင်းနေပါ xxx’

"ဝုတ် ဝုတ် ဂူး ဂူး"

သိုင်း သီချင်းဆိုမှ ပင် အိမ်ရှေ့က ခွေးက ထဟောင်လေသဖြင့် -

"ဟော ... တွေ့လား၊ ဂျက်ကီက ငါသီချင်းဆိုတာကို သဘောကျလို့ အားပေးနေတာ"

"နင်ဟာလေ တော်တော် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ ပြောတတ်တာပဲ"

"နင် ပျော်အောင်ပါ"

"ငါ မပျော်ဘူး ဆိုရင်ရော"

"ငါလည်း မပျော်ဘူးလေ"

အဆင်း ကရုဏာသက်စွာပင် သိုင်းကို ကြည့်မိလိုက်၏။ အမြဲတမ်း သွက်လက် ဖျတ်လတ်နေသော သိုင်းကို အဘွားနှင့် အန်တီလေးက သဘောကျနေသည် လေ။ ကလေးဆန်တာကလွဲပြီး ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာ မရှိဘူးတဲ့ ။

အဆင်းဘဝမှာ -

သိုင်းက အချစ်ဦး ဖြစ်မလာနိုင်ပေမယ့် အချစ်ဆုံးဖြစ်အောင်တော့ အဆင်း ကြိုးစားနေပါသည် ။ အတိတ်ကို မေ့ပစ်ဖို့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို လည်း အကြိမ်ကြိမ် ဆုံးမနေခဲ့သည် ဆိုလျှင်။

"သိုင်း"

"ဟင်"

"ဒီနှစ် ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်ရင် နင် ဘယ်မှာ နေမှာ လဲဟင်"

"မနှစ်ကလိုပဲပေါ့"

"ဟင်"

"အဆောင်မှာ ပဲနေမယ်၊ နင်ရော"

"ငါ ဒီနှစ် မေမေအိမ်မှာ ပဲ နေဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘွားဘွားက အဆောင်မှာ ထားရတာ စိတ်မချဘူးတဲ့ ။ ငါက အဆောင်မှာ ပဲ နေချင်တာ"

"အဆင်း မျက်လွှာလေး ချသွားလေ၏။ ဒီနှစ်ဆို သူမတို့ နောက်ဆုံးနှစ်ကို ရောက်ပြီ။ သိုင်း သူမကို စိတ်ချနိုင်မှာ မဟုတ်တာတော့ မပြောဘဲလည်း သိနေပြီလေ"

"နင့်မေမေအိမ်မှာ နေမယ်ဆိုရင် ငါပြောချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နင် စိတ်ဆိုးမှာ လည်း ကြောက်တယ်"

သိုင်းရယ်လို့ ရင်ထဲမှာ သာ ညည်းတွားမိသည် ။

"နင့်စိတ်ကို ငါ နားလည်နေပြီပဲ သိုင်းရယ်။ ငါက ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ။ ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး"

"ဒါဆို ငါပြောရတော့မလား"

အဆင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည် ။ မေတ္တာစစ်၏ ပြတင်းပေါက်ကို ထွင်းဖောက်ဖို့ အချိန်တန်ပြီလေ။ သူမအပေါ် အနွံအတာခံပြီး တိတ်တခိုး ချစ်နေခဲ့တဲ့ သိုင်းကို အစကတော့ သနားခဲ့တာ။ ခုတော့ သူမနားလည်သွားခဲ့ပြီ။ သိုင်းက သူမ လက်ဖျားလေးကို ဆွဲယူလျက် -

"ငါ မပြောလည်း နင်သိနေတယ် မဟုတ်လား"

"သိပေမယ့် နင်ပြောတာကိုပဲ ငါကြားချင်တာ"

သိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြီး လာပြီ -

"နင့်ကို ငါချစ်တယ် အဆင်း။ နင့်နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ဆိုတာ သိပေမယ့် ငါ့ချစ်ကို ဆေးအဖြစ်နဲ့ ပဲ သုံးသုံး အစားထိုး အဖြစ်နဲ့ ပဲ"

"တော်ပါတော့ သိုင်းရယ်"

အဆင်း လက်ကလေးနှင့် သိုင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်မိ၏။

"နင့်ကို ငါ အဲဒီလောက် ရက်စက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ နင်ထင်နေတာ လား။ မေတ္တာအတုအယောင်တွေ နင့်ကို ငါမပေးချင်ဘူး၊ စစ်မှန်တဲ့ ချစ်ခြင်းနဲ့ နင့်မေတ္တာခံတွင်းထဲကို ငါ သက်ဆင်းချင်တယ်"

"နင် တကယ်ပြောတာလား အဆင်း"

"မိုက်ရှူးရဲဆန်တဲ့ အချစ်မျိုးက သံယောဇဉ်နဲ့ အမြစ်တွယ် ကုပ်ထား တာလောက် မခိုင်မြဲဘူး သိုင်း"

"ဒါဆို နင်လည်း ငါ့ကို ချစ်တာပေါ့နော်"

ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို လွယ်လွယ်လေးပဲ ဒုတိယအကြိမ် မသုံး လိုတော့ပြီ။

သိုင်းကို သူမ နှလုံးသားထဲမှာ အလေးအနက် ထားခဲ့ပြီမို့ အနက်ရှိုင်း ဆုံးသော စကားတွေကိုသာ ဆိုချင်ပါသည်။

"ချစ်တာထက် ပိုပြီးလေးနက်တဲ့ မြတ်နိုးခြင်းနဲ့ ပါ"

"အဆင်းရယ်"

လက်ကလေးကိုသာ ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။ ပွေ့တာဖက်တာ တွေကို သိုင်းမလုပ်ရက်ပါဘူး။ သူ့အချစ်တွေက အဖြူစစ်စစ် သံယောဇ ဉ် အမြစ်များ နှင့် သာ။

"နင် ငါ့ကိုယုံတယ် မဟုတ်လားဟင်"

"ယုံပါတယ် အဆင်းရယ်"

"နင်က ငါ့ကို အချစ်ဦးမဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အချစ်ဆုံးတော့ ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်"

"ငါက နင့်ရဲ့ နောက်ဆုံးချစ်သူပဲ ဖြစ်ချင်တာပါ"

"ငါက ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်လေ"

"ကျောက်ခဲမှန်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်လား။ ငါ့အချစ်က ရွံ့ပြဲပြဲကြီးပေါ့။ စာကလေးရဲ့ ကိုယ်မှာ အမြဲတွယ်ကပ်နေမှာ လေ"

သူက မထိရက် မတို့ ရက်ပေမယ့် ကိုယ်ကပဲ အလိုက်သိစွာ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင်လိုက်သည် ။ ဒီရင်ခွင်သာလျှင် သူမအတွက် မှေးစက်ရာမှာ အနွေးထွေးဆုံး ရင်ခွင် မဟုတ်လား။

အခန်း (၃)

တစ်နေ့တစ်နေ့ ကုမ္ပဏီမှာ သာ ပျော်မွေ့နေရသည့် သူ့အဖြစ်က စိတ်သက်သာစရာ တစ်စက်ကလေးမှ မရှိခဲ့။ အစတုန်းကတော့ သူက တက္ကသိုလ်က ဆရာတစ်ယောက်။ ခုတော့ အလုပ်ထွက်ပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေရတာ။

ဒီနေ့တော့ -

နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မို့ အလုပ်နားသည် ပေါ့။ အလုပ်နားတာက သင်္ကြန်အကြိုနေ့ကတည်းကပါ။ သင်္ကြန်ဆိုတော့လည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်လည်နေရတာနဲ့ ဒီနေ့မှ နားဖြစ်တာ။

"မောင် "

"ဟင် "

အနားသို့လာထိုင်သော ဇနီး၏ မျက်နှာက ပြုံးချိုနေသည် ။ ဘာကြောင့် လဲလို့ မေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိသလို ဘာပြောမလို့ လဲလို့ လည်း မပြောဖြစ်။ သောက်နေသော စီးကရက်ကို ဆေးလိပ်ခွက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

"မောင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ "

"အင်း ... ပြော "

စီးကရက်ကို နောက်တစ်လိပ်ထပ်ယူပြီး မီးညှိလိုက်သည် မို့ ဇနီးက စီးကရက်ကိုကြည့်ပြီး အပြုံးလေးတွေ လျော့ပါးသွားလေသည် ။ လူအများက လေးစားခဲ့သော ဦးသိုက်ထက်လင်းဟာ အရင်တုန်းက လုံး ၀ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်။ ခုတော့ ဆေးလိပ်တင်မဟုတ်သည့် အပြင် ဘီယာလေး အရက်ကလေးပါ အကြောင်းဆက်လို့ ပေါင်းဖက်လာခဲ့ပြီ

"ဒီနှစ် သမီး ဒီမှာ ပဲနေပြီး ကျောင်းတက်လိမ့်မယ်"

ဦးသိုက်ထက်လင်း ဆိုဖာကိုမှီထားရာမှ ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ မတ်လိုက်သည် ။

"အဲဒါ မောင့်ကိုခွင့်တောင်းတာ။ မောင် မကြည်ဖြူဘူး ဆိုရင်တော့ "

"ဒါ ကျွန်တော် ပြောရမယ့်စကားပါ။ မကြည်ဖြူခဲ့တာက ဘယ်သူလဲ ။ သူကပဲ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်မရခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ရောက်လာတာနဲ့ ချမ်းသာတဲ့ မိန်းမကို လက်ထပ်လို့ ယောက်ျားပိုင်းလုံးအဖြစ် အထင်သေး အမြင်သေး မျက်လုံးတွေနဲ့ အကြည့်ခံရတာက ကျွန်တော်လေ"

"အဲဒီအတွက် မမ တောင်းပန်ပါတယ် မောင်ရယ်။ ဒါတွေ အားလုံး မမရဲ့ အပြစ်တွေပါ။ မမက မမထက်ငယ်တဲ့ မောင့်ကိုမှ ရွေးပြီး ချစ်ခဲ့မိတာကိုး"

"မမက မမတစ်ယောက်တည်းမှ ချစ်တတ်သူလို့ ထင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်မှာ တော့ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ချုပ်ရိုးကြောင်း အပြည့်နဲ့ "

ပြောတော့မောင်၊ အချစ်ငတ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို မောင် ဘာဖြစ်လို့ နားလည်မပေးနိုင်ခဲ့တာလဲ။ ဆယ်တန်းမအောင်လို့ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကြီးတပ်ပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လင်ပေးစားခံလိုက်

ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ ချိုသလား ခါးသလား
တောင် မြည်းမကြည့်ခဲ့ရဖူးဘူးလေ။

ဒါပေမဲ့ -

ဖြစ်မိတဲ့ ဘဝမို့ အစာသွပ်ခံလိုက်ရတဲ့ ပေါက်စီတစ်လုံးလို ငန်ငန်
တူးတူး မူးပြီးရောအဖြစ်မျိုးနဲ့ မယားဝတ္ထရားငါးပါးဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို
လည်ပင်းမှာ ချိတ်ပြီး အချစ်မပါဘဲ ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်ခဲ့ရတာ။ မှ
ဆိုးမဆိုတဲ့ သွဲ့ကို လှလှပပ ယူလိုက်ပြီးပြန်တော့ အချစ်နဲ့ မမဟာ တစ်
ကမ္ဘာစီပါ။ မောင့်ကို တွေ့လိုက်ရမှ -

"ကျွန်တော်က မချစ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားတော့ မဟုတ်ဘူး ။
အချစ်ကြီးပြီး တံမြက်စည်းထုံးသုတ်တာကို ဂစ်တာတစ်လက်ထင်ပြီး ရ
င်ခွင်မှာ ကောက်ပိုက်မိတာ"

"မမ နောင်တရနေပါပြီ မောင်။ မောင့်ချစ်သူနဲ့ ပြန်တွေ့တဲ့ အခါ
မောင်ပြန်ချင်ပြန်သွားပါ။ မမ အားလုံးကို နားလည်ခဲ့ပါပြီ"

"တော်ပါတော့ ဒေါ်လှယမင်းရယ်။ ဒန်ကြွပ်ကို ရွှေရည်သုတ်မနေပါ
နဲ့ တော့။ ခုမှ လာပြီး နောင်တရနေလည်း ဟိုရင်ဘတ်ထဲကို မရောက်
ဘူး။ ဗီဒီယိုကားတွေထဲကလို မယားကြီးက သည်းခံပါရမီ ရှိလိုက်တာ။
လင်နဲ့ မယားငယ်လက်ထပ်ပွဲကို ကိုယ်တိုင်အုပ်ထိန်းသူလုပ်ပြီး ကျင်းပ
ပေးတယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ခင်ဗျားရဖို့ အတွက် ကျွန်တော်က
အမှိုက်ခံပြီး ကျွန်တော့်ချစ်သူကို သွားခယမယ်လို့ ခင်ဗျားထင်နေသ
လား။ ကျွန်တော် အဲဒီလောက် မရှုံးဘူး"

"မောင်"

ဦးသိုက်ထက်လင်း နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်သည် ။ အ

ရင်တုန်းက အားနာတတ်ခြင်း၊ သနားတတ်ခြင်း၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ခြင်း
တွေ။ ခုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ပြီ။ လုပ်ငန်းအရ ဦးတပ်ခေါ်
တာ ခံနေရပေမယ့် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်သာ ရှိသေးသည့် သူ့နှလုံးသားတွေ
ဘယ်လိုရင့်ကျက်နိုင်ဦးမှာလဲ။

"မောင် ခုလိုပြောနေတာတွေဟာ သမီးကြောင့် ဆိုရင် သမီးကို မမ
အဆောင်မှာ ပဲ ထားပါ့မယ်။ မမကိုတော့ ရင့်သီးတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ မ
ပစ်ပေါက်ပါနဲ့ "

"ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေအောက်မှာ ဖားတစ်ကောင်
လို ပြားနေရတဲ့ ကောင်ပါ။ ကျွန်တော်က မကြည်ဖြူလို့ ဆိုတဲ့ ပုဒ်မကြီး
တပ်ပြီး ခင်ဗျားသမီးကို အဆောင်မှာ တော့ မထားလိုက်ပါနဲ့ ၊ နောက်
ထပ်စွပ်လာမယ့် ကြိုးကွင်းက ဓားသွားထက် ထွက်လွန်းလို့ ပါ"

ဒီလောက် အလျော့ပေးနေပါလျက် သူ ဘာဖြစ်လို့ ယမင်းကို နားမ
လည်နိုင်ခဲ့တာလဲ။ မေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ
ယမင်းအတွက် အသွားမထက်ပါလား။

"မှားပါတယ်လို့ ဝပ်ဆင်းခယနေတဲ့ သူကို တုတ်နဲ့ ထပ်ရိုက် နေတာ
လား မောင်။ မမ မောင့်ကို ချစ်ခဲ့မိတာ အပြစ်တခုလား။ မစွန့်လွှတ်နိုင်
လို့ ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ သူကို မိုးကြိုးသွားလို့ ထင်ရင် ဒဿဘီလူးကို
သနားတဲ့ လူတွေဟာ အရူးတွေလား မောင်"

"မရူးပါဘူး၊ မှူးနေတဲ့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကပဲ ဓားခုတ်ရာ
လက်ထိုးခံမိပေမယ့် သွေးဘယ်လောက်ပဲ ထွက်ထွက် သေစမ်းဟဲ့ဆိုပြီး
သိသိနဲ့ လက်ထိုးခံတဲ့ ကောင်လို့ အပြောခံလိုက်ပါမယ်။ ပြင်လို့ မရနိုင်မှ
တော့ အပျက်ဟာ အပျက်အတိုင်းပဲ ထားကြတာပေါ့"

ယမင်းက နှုတ်ဆိတ်သွားသလို သိုက်ထက်လင်းဘက်ကလည်း ဘာ

စကားမှ ဟမလာတော့။ နှုတ်ခမ်းလွှာတွေကို ကြက်ခြေခတ်၍ ဒီအတိုင်းပဲ နေသွားကြမှာ လား။ မကျေနပ်မှုတွေနှင့် ပစ်ပေါက်နေကြ ပေမယ့် ရန်ဖြစ်တာမျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်။ မှားခဲ့တာက ကိုယ့်အချစ်ကို ကလဖန်ထိုးပြီး အနိုင်ရဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာက သူ။ သူ့မှာ ချစ်သူရှိပါတယ် လို့ ပြောခဲ့ပါလျက် ချစ်ပြီးမှ မညားတဲ့ လူတွေရှိသလို ညားပြီးမှ ချစ်သွား တဲ့ လူတွေက ဒုနဲ့ ဒေး။

တစ်နေ့ -

ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်လာမှာ ပဲဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုတွေနဲ့ ပါတီပွဲတစ်ခုကို အ ကြောင်းပြပြီး အရက်နှင့် သူ့ဘဝကို အပိုင်သိမ်းခဲ့တာ မိမိအမှားပါ။ မလို က်ချင်ပါဘူးလို့ အတန်တန်ငြင်းတဲ့ ကြားက ခိုင်မာသော အကြောင်းပြချ က်တစ်ခုနဲ့ ပါတီပွဲရောက်အောင် ဆွဲခေါ်ခဲ့တာလည်း သူ။

မဖြစ်ကို အဖြစ်၊ မမှားတာ အမှားလုပ်ပြီး သူ့ဘဝကို အပိုင်ရယူခဲ့တာ လည်း သူပဲမို့ သူ လူတွေကြားထဲမှာ ပဲ သူနဲ့ ကိုယ်ဟာ တစ်ယူဇနာခြားခဲ့ ရသည် ။ မှားခဲ့ပါတယ်ဆိုတော့ တာဝန်အရ ယောက်ျားပီပီ သူမကို လ က်ထပ်ယူခဲ့ပေမယ့် ထိုနေ့မှ စ၍ သူကပဲ အခန်းခွဲအိပ်ဖို့ ပြောခဲ့တာမို့ အိ မ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်သာ ကျော်လာခဲ့သည် ။ ယခုထိတိုင် လင်မယားအ ရာ မမြှောက်သေးတာကိုတော့ သူမ တစ်ယောက်မှ လွဲ၍ ဘယ်သူမှ မ သိနိုင်ခဲ့ပါ။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆို မမ သမီးကို ဒီမှာ ပဲ ခေါ်ထားလိုက်တော့မယ် ။ သူက လူငယ်ဆိုတော့ ရိုင်းပျတာရှိရင် မောင်က ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ မမ တောင်းပန်ပါတယ်"

"အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါ။ ကျွန်တော်က သူများ ဆောက်ပြီးသား အသိုက်ကို ဝင်ခိုနေရတဲ့ ကောင်ပဲ။ သခင့်အလိုကျ နေပြရုံပဲပေါ့"

"အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ မောင်ရယ်။ လင်နဲ့ မယားရယ်လို့ ဖြစ်လာမှ တော့ ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးဟာ အတူတူပဲပေါ့။ မမစဉ်းစားထားပြီးသားပါ။ သမီးနဲ့ မောင်"

"နေပါ ဒေါ်လှယမင်း၊ ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်ခဲ့တာလို့ အပြောမခံနိုင်ပါဘူး။ နှလုံးသားတစ်ခုလုံး သေဆုံးပြီးမှ တော့ ဒီစည်းစိမ်တွေနဲ့ ပြန်ကုနေရဦးမှာ လား။ မျှောင်လင့်ချက်မရှိတဲ့ ပန်းတိုက်ကို အမောခံနိုင်ရုံပဲပြီး လေ့ကျင့်မနေတော့ပါဘူး။ ခြေညောင်းပါတယ်"

ဒီစကားလုံးတွေပြောဖို့ ဘယ်လောက် အားထုတ်လိုက်ရလဲတော့မသိ။ ရေသန့်ဘူးတစ်လုံးကို ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူပြီး မော့သောက်လိုက်၏။

"ဒါက အနိုင်လိုချင်တဲ့ သူတွေနဲ့ ပြိုင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပွဲမှ မဟုတ်တာ မောင်ရဲ့ ။ မောင့်ကို အနိုင်ပေးချင်လို့ မပြေးဘဲထိုင်နေတာ မောင်မသိဘူးလား"

သိုက်ထက်လင်း မဲ့ပြီးတစ်ချက်ကို ပခုံးထက်မှာ ထမ်းထားလိုက်ချင်၏။

"အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်တယ်လို့ ပြောချင်ပြောပါ။ အတူတူယှဉ်ပြီး လိုက်ပြေးမယ့်သူထက် ထိုင်နေတဲ့ သူ ပေါက်လိုက်တဲ့ ခဲဟာ မြားတစ်စင်းထက် ပိုစူးတယ်။ ခုပဲ ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေ မြားဆိပ်သင့်ခံနေရတာလေ။ အဲဒီအဆိပ်တွေကြောင့် ကျွန်တော် ပန်းတိုင်နားရောက်မှ မှောက်လဲကျခဲ့တာ"

"မောင့်ကို စကားအရာနဲ့ တော့ ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်တော့ဘူး။ တော်တော် စကားတတ်တာပဲ စာရေးဆရာ လုပ်ပါလား"

ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပဲ မဲပြီးတစ်ချက် ပြီးလိုက်မိသည် ။ မသိခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ စာရေးဆရာတွေရော ကိုယ်တိုင်မခံစားရရင်တောင် အငှားခံစားချက်နဲ့ ရင်ဘတ်ခဏငှားပြီး ရေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ သူက ကိုယ်တိုင်ပဲ သေလုမြောပါးခံစားခဲ့ရတာ။ ချစ်သူကို ချစ်ပါတယ်လို့ တဖွဖွပြောပြီး လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိတွေ အကြိမ်ကြိမ်ပေးခဲ့ပြီးမှ သူကစပြီး သစ္စာဖောက်ခံရတာ။ တစ်ဖက်ကရော သံမဏိနှလုံးသားနဲ့ စက်ရုပ်မှ မဟုတ်တာ။ ဘယ်သူက ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးနိုင်မှာလဲ။

အစွယ်ကိုတောင်း နားတောင်းပန်လိုသူက မိဖုရား စူဠသုဘဒ္ဒါ၊ စေခိုင်းသူက မင်းဧကရာဇ်၊ မြားပစ်သူက ကျွန်တော်မျိုး မုဆိုး သေနတ္တို့ လို့သူများ အပြစ်တွေကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို လွတ်လမ်းကိုကြောင်းပေးရအောင်လည်း သူထားရစ်ခဲ့သူက ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းလို သည်းခံပါရမီရှိမယ့်သူမှ မဟုတ်တာ။ နူးညံ့တဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင် မိန်းကလေးလေ။

"မမ သွားပါတော့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေပါရစေ"

စိတ်ဆိုးပြီဆို ဒေါ်လှယမင်း၊ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ပြီဆို မမ။ ဒါက သူမဘဝနှင့် အထာကျနေခဲ့ပါပြီ။

"ဒီမှာ နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ကြီး အရက်တော့မသောက်ပါနဲ့ မောင်ရယ်"

"ကျွန်တော်က မြန်မာလူမျိုးပါ။ ဘာသာတရားတော့ ကိုင်းရှိုင်းတတ်ပါတယ်"

ထွက်သွားပေးပါဆိုတော့လည်း ယမင်းထွက်သွားပေးလိုက်ရုံပါပဲ။

ကိုယ်က ပြုခဲ့မိသူဆိုတော့ ဖြစ်ခဲ့သူ ကျေနပ်အောင်တော့ အလျှော့ပေး
လိုက်ရုံသာ။ အတ္တတွေ ကာရံထားတဲ့ သူမရင်ဘတ်ထဲက
နှလုံးသားကြောင့် လူတစ်ယောက်က သူ့နှလုံးသားကို အရက်နှင့် စိမ်နေ
ခဲ့ရသည် ဆို၏။ ချစ်မိလို့ မှားခဲ့တာကို မုဒိတာလေး နည်းနည်းတော့
ပွားသင့်ပါတယ် မောင်ရယ် ။
